1

На другому поверсі,
в сьомій квартирі,
в будинку під номером
тридцять чотири,
на вулиці Мрій,
що тяглась аж під небо,
жив хлопець Сергій —
третьокласник і ледар.

Найбільше на світі
любив він поспати,
тож кожного ранку
і мама, і тато
будили Сергія
не менше години,
бо зовсім на нього
не діяв будильник.

До школи він завжди
ішов неохоче.
Сидів на уроках —
злипалися очі.
Зате,
як останній дзвінок
продзвенить,—
наш ледар найпершим
додому летить!
Вбіга до квартири,
ляга на дивані —
і мріє,
аж поки і ніч
не настане!..

А мріяв Сергій,
щоб у тижні
всі дні
зробилися геть як один,—
вихідні!

2

От якось під вечір,
в одну із неділь,
зостався Сергій у квартирі
один...

Поспав, попоїв,
увімкнув телевізор
і всівся дивитись його
скільки влізе...
Нарешті скінчилась
недільна програма.
Сергій неохоче
підвівся з дивана
і мовив:
— Лягатиму краще
у постіль!

Аж тут
на екрані
з'явилася постать!..
— Зажди! —
просичала.—
Не треба лягати!..—
І раптом
стрибнула з екрана
в кімнату!

Злякався Сергій —
не промовить і слова...
Нарешті спромігся спитати
— А хто-о ви?..

— Я грізний чаклун,
всемогутній фон Брукк,
професор і доктор
ледачих наук!
Бажай, що завгодно,
ледащо Сергію,—
я можу здійснити
усі твої мрії!

Почувши слова ці,
Сергій аж затрясся,
та вже не від жаху —
від радості й щастя,
і враз загорлав,
наполохавши тишу:
— Хай тільки неділі
залишаться в тижні,
щоб я відсьогодні
ніколи-ніколи
не мусив щоранку
спішити до школи!

Фон Брукк усміхнувся:
— Хай буде,
як хочеш!..—
І зник непомітно
у темряві ночі...

Наступного ранку,
О пів на десяту,
прокинувся ледар
у власній кімнаті,
покліпав очима зі сну,
позіхнув —
і вмить пригадав
про пригоду нічну!

Підскочив хутчіш,
календар відшукав,
поглянув у нього —
і мало не впав:
з листочка,
де мусило йти
п о н е д і л о к,
до нього
всміхнулося слово
н е д і л я!..

Сергій,
не повіривши
власним очам,
ще швидше
гортать календарик
почав.
Гортав і гортав,
а листки шелестіли:
"Неділя, неділя, неділя..."
Н е д і л я!..

— Урра-аа! —
заволав
третьокласник і ледар.—
Так, значить, до школи

ходити не треба!
Так, значить, насправді
у тижні
всі дні
віднині й довіку тепер —
в и х і д н і!..

4

Тепер у Сергія —
свободи удосталь:
захочеш —
і зранку влягайся
у постіль,
бо в школі уроків
нема все одно!
А може,—
піти в зоопарк чи в кіно?.,

Підкинув наш ледар
угору п'ятак —
і випало:
їхати у зоопарк!

Все б гарно!..
Та тільки —
трамваї не ходять,
бо транспорт увесь —
в и х і д н и й
відсьогодні!

"Ач, мудрі які —
спочивати б їм тільки!" —

подумав Сергій —
і поплентався пішки...

Нарешті
дістався ледь-ледь
до воріт —
поглянув...
Та що це?!
Зачинено вхід!
А поруч —
об'ява висить на стіні:
"Тепер в зоопарку всі дні —
в и х і д н і!"

Від розпачу в ледаря
зуб заболів,
ще й так,
що від болю
гуде в голові!

Помчав до лікарні бідаха —
та марно!
Усі лікарі —
в и хі д н і
у лікарнях...

Вернувся додому
наш ледар сумний.
Вмикає скоріше
екран рятівний,
а там,
на екрані —
слова лиш одні:
"У нас, в телестудії, всі —
в и х і д н і!.."

5

І тут за хвилину
збагнув третьокласник,
що сталося в місті
страшенне нещастя,
бо всі —
не працюють,
бо всі —
спочивають!..

Лікарні закрито,
не ходять трамваї,
і годі чекати
від друзів листів —
всі пошти
зосталися без поштарів!
Шофери і вчені,
майстри і міністри —
н і х т о
не працює
у нашому місті,
бо всі —
в и х і д н і,
тож од ранку до ночі
роби — що завгодно,
гуляй — скільки хочеш!..

Так чом же ніхто
не співа, не танцює?
Так чом же навколо
всі люди сумують?
То звісно — чому!
Бо без праці,
без діла

не може лишатися довго
людина!

Бо лікар — не лікар,
коли не лікує,
бо кухар — не кухар,
коли не готує,
а льотчик — не льотчик,
коли він без неба...
Робота улюблена —
кожному треба!..

6

І стало Сергію страшніше,
ніж вчора!
І вигукнув він:
— У-у, негіднику чорний,
лукавий професор,
підступний фон Брукк!
Ех, тільки б мені
ти потрапив до рук!..

І ледь він устиг
ці слова проказати —
як постать фон Брукка
з'явилась в кімнаті.

— Ти кликав?
Так ось я! —
сказав він Сергію.—
Я змушений знову
здійснить твою мрію!..

Сергія удруге
не треба просити.
Усе зрозумівши,
він зойкнув щосили:

— Хай стане скоріше
усе, як раніше:
одна лиш неділя
хай буде у тижні!..

І тільки
останні слова
відлунали,
здригнулась підлога —
і Брукка не стало...

7

І знову навколо усе —
як раніше:
всі дні,
як і треба,
у кожному тижні!

І знову
по рейках спішать
поїзди,
і знову
до друзів надходять
листи,
знов лікар —
лікує,
а кухар — готує,
і майстер

над справами зранку
мудрує,
спішать на роботу
в трамваях
міністри...
Всі — знову щасливі
у нашому місті!

Тепер і Сергія
не взнати нікому:
уже не тіка він
зі школи додому,
а разом із класом
саджає дерева,
збирає насіння
чи брухт металевий,
майструє шпаківні,
щоб птаство зустріть...

А так,
як раніше,—
не думає жить,
бо знає чудово,
що радість і щастя
приходять не ледарям,
а роботящим!